

Veronica PLĂCINTESCU

Diana Fufezan, doar o actriță versatilă?

Urmărind, între 1 și 3 octombrie, desfășurarea microstagionii teatrale sibiene, nu am avut cum să n-o remarc pe tânăra actriță Diana Fufezan, care a jucat în: *one woman show*-ul **Oscar și Buni Roz**, după Eric-Emmanuel Schmitt; în premiera lui Radu-Alexandru Nica, **Breaking the Waves / Viața binecuvântată a lui Bess**, după scenariul celebrului film semnat de Lars von Trier; și în spectacolul **Femeia țintă și cei 10 amanți** de Matei Vișniec, pus în scenă de Claire Dancoisne. Trei seri diferite, trei publicuri diferite, trei spectacole cum nu se putea mai diferite. Teoretic, rolurile interpretate de Diana Fufezan nu pot fi puse în aceeași ecuație, dar tocmai acest lucru mi s-a părut interesant și mi-a inspirat microportretul de față.

Născută la 3 martie 1978, în Aiud (județul Alba), Diana Fufezan a absolvit, în 2001, Facultatea de Litere și Arte a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, la clasa profesorilor Florin Zamfirescu și Virgil Flonda. A avut, ca și cei mai mulți dintre tinerii actori ai Teatrului Național „Radu Stanca”, șansa de a colabora, într-un interval de timp foarte scurt, cu mari regizori precum: Silviu Purcărete (*Pilafuri și parfum de măgar, Cumnata lui Pantagruel, Faust, Metamorfoze și Lulu de Wedekind*, în cel din urmă jucând rolul Contesei Geschwitz), Mihai Măniuțiu (*Shoah, Eccelesiastul, Electra*), Tompa Gábor (*Rinocerii, Casa de pe graniță, Gândacii*), Andriy Zholdak (*Othello?!*), Alexander Hausvater (*Derby, Canibalii*), Vlad Massaci (*Plastilina*). În spectacolele menționate a jucat de cele mai multe ori roluri multiple, dar a fost în egală măsură *Nora* din piesa omonimă a lui Ibsen (în spectacolul care l-a propulsat pe Radu-Alexandru Nica), *Irina* din *Trei surori* de Cehov, în regia Ancăi Bradu, și... o versiune a *Mașei* din *Pescărușul* creat în 2007 de Andrei Șerban.

„Diversitatea rolurilor este esențială pentru evoluția un actor”, mi-a mărturisit Diana atunci când, dornică să aflu mai multe despre ea, i-am trimis pe mail câteva întrebări. CV-ul ei o confirmă. Pe mine m-a impresionat mai întâi în *Oscar și Buni Roz*, primul ei *one woman show*, unde era evidentă munca depusă. Înainte de spectacol, eram curioasă, și cred că nu doar eu, dacă tânăra actriță va reuși să se ridice la înălțimea textului scris de Eric-Emmanuel Schmitt.

Firul narativ al poveștii e cunoscut, cred: Oscar e un băiețel foarte bolnav, însă îl supără mila și grija celor din jur, în special a părinților săi („Ei nu cred decât în Moș Crăciun”). Indemnat de Buni Roz – o fostă campioană de *wrestling!* –, singura care reușește să-i devină prietenă și confidentă, îi scrie o serie de scrisori lui Dumnezeu, în care își prezintă dorințele, întâmplările și curiozitățile. Trăind într-o zi cât alții în zece ani, învață și dobândește toate experiențele majore ale vieții – dragostea, căsătoria, înțelepciunea, ura, gelozia, împăcarea, iertarea... și moartea.

Poate că, în interpretarea Diane Fufezan, textul mi s-a părut spus la foc automat, parcă prea *fast-forward*... fapt care, paradoxal, evidențiază viteza prin care îi reușea

În spectacolul *Breaking the Waves*

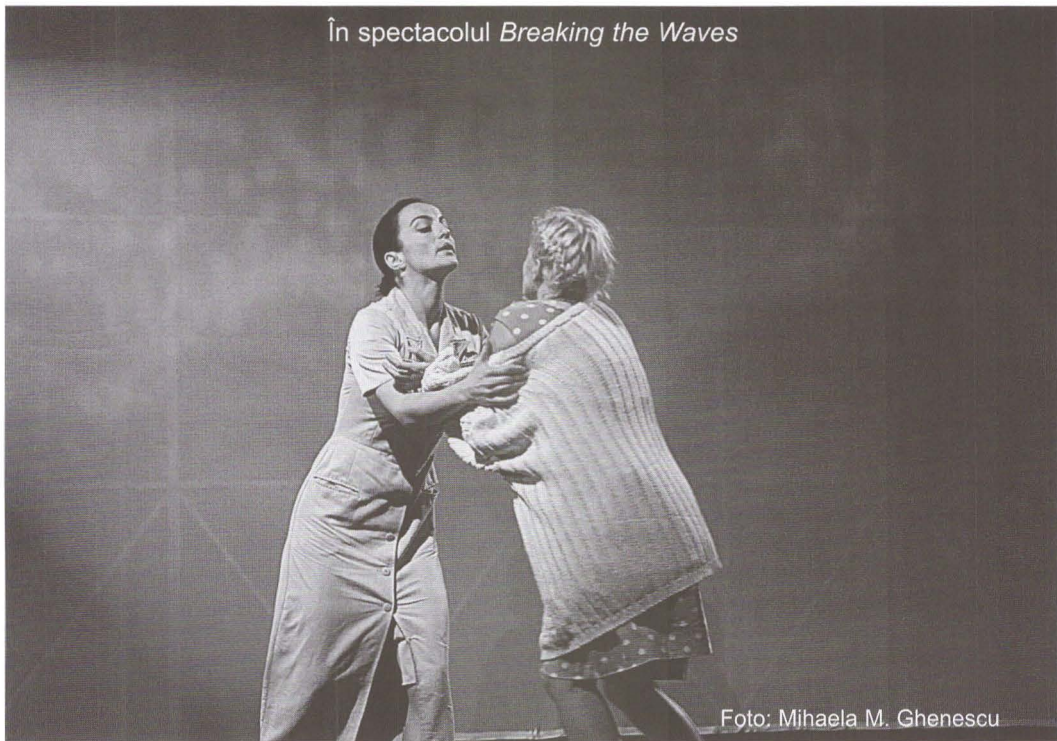

Foto: Mihaela M. Ghenescu

În spectacolul cu *Femeia țintă* de Matei Vișniec

Foto: Mihaela M. Ghenescu

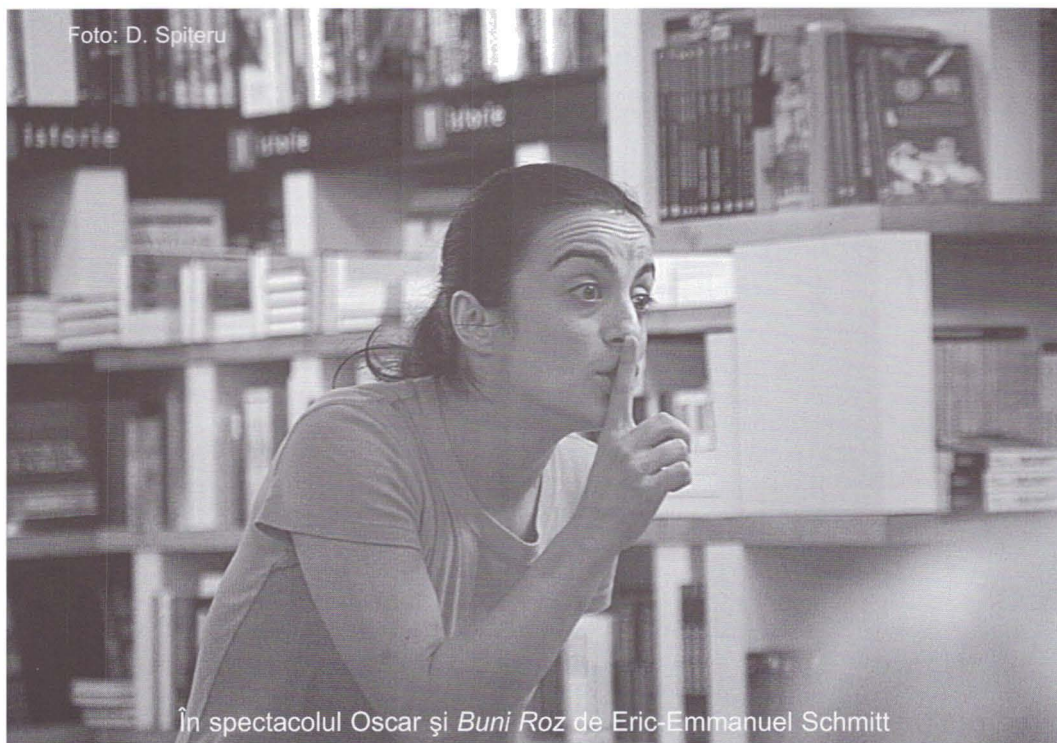

Foto: D. Spiteru

În spectacolul *Oscar și Buni Roz* de Eric-Emmanuel Schmitt

actriței tranzitul din „pielea” unui personaj în a altuia, între voci și tonalități, priviri și registre.

A fost o seară interesantă, în care nu mi-a fost greu să pătrund, prin ochii extrem de albaștri ai Dianeî, într-un univers de o inocență absolută, deși condamnată la moarte. Expresivă și energică, actrița ne-a transmis convingerea ei: „*Oscar și Buni Roz* ne îndeamnă să căutăm Esențialul, să trăim intens fiecare clipă, să redescoperim Simplitatea”.

Cu Radu-Alexandru Nica, Diana a mai avut prilejul să lucreze, nu doar în *Nora*, ci și la spectacolele *Vremea dragostei*, *vremea morții* și *Balul*. Eu am văzut-o doar în *Breaking the Waves*, unde mi s-a părut stăpână pe un personaj căruia îi imprimă, prin mișcărilor ei grăbite și alerte, o anumită glacialitate... *Dodo*, spre deosebire de *Oscar*, este un personaj (secundar, îndrăznesc să amintesc) al cărui devotament prinde rădăcini mai abitir ca o maladie congenitală, un personaj care suferă anonim și cu stoicism...

După ce mi-a atras atenția prin două roluri complet diferite, Diana Fufezan m-a convins abia când, asemeni unui păpușar desăvârșit, a reușit un adevărat slalom printre voci, firi, stări și motivații în piesa lui Vișniec, jucând, pe rând, Femeia țintă, Femeia cu gogoși, Omul Animal, constructorul și manipulatorul.

Pentru Diana Fufezan, „realizarea unui rol e o combinație de viziune regizorală, intuiție, relație cu celelalte personaje și muncă intensă”. Versatilă și știind să se joace cu versatilitatea, ea reușește să-și adune minusurile și să le transforme în plusuri. Mai mult, – condiție esențială – își ridică mereu ștacheta în ochii spectatorilor, iar după câte se pare, nu îi place să eșueze în încercarea de a depăși limitele pe care singură și le stabilește.